

VRANK POST

Headshot

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

I am the master chief
No one can mess with me
Saving the world from catastrophe
Unleashin' BXR's and killing sprees

Let's start a match, Team Slayer on lockout
Battle rifles blazin', you're gonna get knocked out
Turn the corner, and im'a stick you right in da' grill
Gettin' no scoped beatdown, I'm one in a mill'

HEADSHOT!
HEADSHOT!
Unstoppable

Team Skirmish CTF on Zanzibar
Capturing flags, gettin' my battle scars
Time to defend, I'm bustin' heads with my shotgun
Second round secured, another battle won

I am the master chief
No one can mess with me
Saving the world from catastrophe
Unstoppable and killing sprees

HEADSHOT!
HEADSHOT!

MyChildren MyBride - Headshot!

1

Meteen als Monica de deur naar de kelderboxen opent, voelt ze dat er iets niet in de haak is. Er hangt onheil in de lucht. Het sijpelt langs de wanden. Het kruipt over de grijze betonnen vloer. De kelderboxen kleuren grauw in het gele licht. Op de deuren en muren is graffiti gespoten. Vreemde tekeningen van mannen met enorme ogen en vrouwen met gekromde ruggen afgewisseld door tags van verschillende bendes - of beter gezegd: tags van de *wannabees*. Want de meeste bendes hier zijn niet meer dan groepjes bij elkaar hangende rotjongens. Losers die de buurt lastigvallen met hun geschreeuw, getreiter en rondscheurende scooters. Sukkels die zo graag echte gangsters willen zijn, maar het nooit zullen worden.

Maar de dreiging die nu in de gang naar de kelderboxen hangt is anders, reëler. Het grijpt Monica bij de keel. Ze houdt niet van die donkere gangen. Er is altijd wat. Soms ligt het er vol urine, dan blijkt er weer een zwerver te slapen. Even twijfelt Monica of ze haar fiets toch niet buiten de flat zal parkeren. Maar de laatste keer dat ze dat deed, vond ze haar fiets de volgende ochtend zonder stuur en met twee lekke banden terug, dus met

een zucht duwt ze met haar voorwiel de gangdeur verder open en loopt naar binnen.

De tl-balken aan het plafond maken de sfeer nog grimmiger dan hij al is. In de hoek van de gang valt met een natte ping een druppel in een plas. Spinnenwebben hangen in de stalen rasters boven de deuren van de kelderboxen. Boven slaat er blijkbaar iemand tegen de verwarmingsbuizen, want de slagen weerklinken in de buizen langs het plafond.

Als Monica de hoek omslaat naar haar kelderbox snapt ze opeens het gevoel van dreiging. Tegen de muur hangen vier jongens. De geur van weed vult de gang.

‘Hé black chickie...’ zegt de langste van het stel, terwijl de joint die aan zijn onderlip kleeft wit afsteekt tegen zijn gelige tanden. Hij heeft een rode baseballpet schuin op zijn hoofd staan. Zijn magere, pokdalige gezicht steekt scherp af tegen zijn zwarte coltrui.

‘Kijk, jongens, wat een lekker wijf.’

Hij komt los van de muur terwijl de andere jongens een beetje schaapachtig grijnzen.

Monica loopt met haar fiets langs de eerste jongens. Een van hen laat een sissend geluid tussen zijn tanden ontsnappen. De andere kijkt haar strak aan en lacht een dommige lach.

‘Waar ga je heen, bitch?’ zegt de lange. Zijn toon is niet eens zo dreigend.

‘Ik ga m’n fiets wegzetten, laat me er effe langs,’ antwoordt Monica.

‘Je moet niet zo arrogant doen, bitch, daar houden wij van de Westdijk niet van, van negers die arrogant doen.’

Monica lacht schamper. ‘Wij van de Westdijk? *Men*, jullie hebben echt het geld niet om aan de Westdijk te wonen. Jij zult ook wel ergens in een van die achterlijke flats hier wonen, stumper. Doe normaal. Laat me erdoor.’

De lange jongen pakt het stuur van haar fiets beet.

‘Wat moet je nou, bitch...’ zegt hij treiterend. ‘Besef wel dat ik hier met m’n *homies* ben en jij alleen. En dan heb ik het nog niet eens over het feit dat jij en jouw soort hier helemaal niet horen te zijn. Terug naar de jungle moeten jullie. Tussen de andere apen. Dus doe niet arrogant, want anders zal ik je es effe op je bek pakken, dan leer je het wel af om zo’n grote bek te hebben. Of zal ik hem es gewoon in je reet stampen met je praatjes. Dan piep je wel anders.’

‘Laat dat kind nou, Stevo,’ zegt de vierde jongen, die zich tot nu toe afzijdig heeft gehouden. ‘Je maakt d’r bang.’

‘Ik zal die bitch zeker bang maken. Zo bang dat ze voortaan zes blokjes omloopt als ze iemand van de Westdijk tegenkomt.’

Monica kijkt even naar de jongen die Stevo probeerde te kalmeren. ‘Zeg hem dat hij me erdoor laat.’

‘Hij zegt helemaal niks. Ik ben hier de *master chief*, ja. Ik *rule* hier. Hij is niks.’

‘Ik heb hier geen zin in,’ zegt de vierde jongen en hij

loopt weg. Als hij de hoek om is, hoort Monica de gangdeur in het slot vallen.

‘Laat me erdoor.’ Haar stem beeft een beetje. Ze is niet bepaald bang uitgevallen, maar ze voelt dat dit slecht zal aflopen, nu die vierde jongen weg is.

‘Ik wil eerst een zoen,’ zegt Stevo, ‘een hete, zwarte tongzoen. Daar zijn jullie toch zo goed in? Dan mag je erdoor.’

‘Sodemieter op, viezerik,’ zegt Monica.

Stevo pakt haar gezicht vast en knijpt in haar kin.

‘Kom op, één kusje,’ zegt hij terwijl hij zijn gezicht naar het hare toebrengt.

Monica schraapt haar keel en rochelt Stevo vol in zijn gezicht.

‘Laat me los, viespeuk. Ga je moeder lastigvallen in plaats van mij.’

Op hetzelfde moment slaat Stevo haar in het gezicht.

‘Hou je grote bek, bitch, zo praat je niet tegen me.’

Hij rukt de fiets uit haar handen en grijpt haar bij haar schouders vast. Met een wilde beweging duwt hij haar met haar rug tegen de muur.

‘Je doet wat ik zeg, bitch, want ik maak je zo af.’

Even kijkt Monica hem strak aan, dan geeft ze hem in één beweging een geweldige kopstoot op zijn neus. Het bloed schiet uit zijn neusgaten. Hard vloekend springt Stevo achteruit terwijl hij naar zijn gezicht grijpt.

‘Pak haar!’ schreeuwt hij tegen de andere jongens als Monica probeert weg te rennen.

Voordat Monica zelfs maar een paar meter ver is, hebben de jongens haar al beet.

‘Hou haar vast,’ hijgt Stevo, terwijl hij vloekend zijn neus ophaalt. ‘Nou zal je het weten, bitch. Hou haar vast, dan doe ik haar broek uit.’

De twee jongens klemmen de armen van Monica vast terwijl Stevo haar broeksriem probeert los te maken. Monica schreeuwt het uit. Natuurlijk heeft ze weleens op tv een verkrachting gezien, maar ze had nooit verwacht dat dit haar werkelijk kon overkomen. Haar gegil weerkaatst tegen de keldermuren.

‘Pak d’r, Stevo, pak d’r,’ zegt een van de jongens.

Stevo heeft de gesp van haar broek te pakken en probeert de riem van haar jeans los te maken. Wild trapt Monica om zich heen. Het heeft geen zin, de jongens zijn sterker dan zij.

‘Naar de grond, naar de grond,’ hijgt Stevo en met z’n allen vallen ze op de grond. Monica tussen de jongens in, Stevo erbovenop.

Ze voelt hoe zijn hand haar broek verder losmaakt. Hij rukt aan haar jeans om die naar beneden te krijgen. Het maakt niet uit hoe ze schopt en trapt, de jongens zijn sterker en duwen haar tegen de grond.

‘Als ik jullie was, zou ik maken dat ik wegkom.’

In de deuropening van een kelderbox staat een broodmagere man. Zijn spierwitte bovenlijf zit vol zwarte smeervegen. Hij draagt een gescheurde broek van een onduidelijke kleur. Zijn schoenen zijn al net zo smerig als zijn broek.

‘Laat dat meisje met rust,’ zegt hij.

Als door de bliksem getroffen springt Stevo overeind. Even lijkt hij te schrikken, maar al gauw draait hij zich dreigend naar de man toe.

‘Waar bemoei je je mee, gore junk. Ga lekker zitten spuiten in dat hol van je. Doe die deur dicht en laat je niet horen, anders vertel ik de politie dat jij daar woont. Dan komen ze je halen.’

De man kijkt niet eens naar hem. Hij kijkt naar de twee jongens die Monica nog steeds op de grond duwen.

‘Laat dat meisje los.’

De jongens kijken in verwarring van de man naar Stevo en weer terug.

‘Hou haar vast,’ zegt Stevo, ‘dan reken ik eerst met die hondenjunk hier af en dan met haar.’

Hij haalt een mes uit zijn zak en zwaait er dreigend mee naar de man.

De man zegt: ‘Ga weg jij. Ik ben geen junkie. Ik ben fietsenmaker. Jij maakt een grote fout.’

Stevo loopt op de man af en maakt een stekende beweging met het mes. ‘Ik zei: oprotten.’

Voordat de arm met het mes zich volledig gestrekt heeft, is de man de deuropening al uit gestapt. In een vloeiende beweging, die je niet van zijn magere lijf zou verwachten, staat hij naast Stevo. Die heeft nog net de tijd om verbaasd te kijken voordat de man zijn arm vastheeft, zijn knie optrekt en met een krakend geluid de elleboog van Stevo op zijn knie breekt.

Twee tellen is het doodstil. Dan krijgt Stevo het uit als een varken dat geslacht wordt. Vol afgrijzen kijkt hij naar zijn arm, die negentig graden de verkeerde kant op wijst.

‘Aaaaaaaah, hij heeft mijn arm gebroken! De fucker heeft mijn arm gebroken!’

Hij trekt wit weg als hij opnieuw naar zijn arm kijkt. Zijn ogen draaien en een golf braaksel zoekt zijn weg omhoog uit zijn maag. Over zijn shirt, over zijn broek, over zijn nieuwe Nikes.

‘Je moet niet dreigen naar mij,’ zegt de man. ‘Daar word ik echt absoluut niet gelukkig van.’

De twee andere jongens zijn met het geschreeuw van Stevo omhooggeschoten en vliegen de hoek om, de gang uit, op weg naar buiten.

‘Jij kan beter even naar het ziekenhuis gaan. Dit komt niet meer goed zo met je arm,’ zegt de man.

Vol verbijstering kijkt Stevo hem aan. Dan zet hij het ook op een lopen. Met zijn linkerarm houdt hij kermend zijn rechterarm vast.

‘Ik krijg je nog wel, klootzak!’ roept hij huilend als hij de hoek omgaat. Dan slaat de deur dicht en is Monica alleen met de man.

‘Kom, meisje, dan zullen we kijken of jouw fiets niet stuk is.’

Verward krabbelt Monica omhoog, niet goed raad wetend met de situatie.

‘Dank u wel,’ zegt ze. ‘Dat u me hielp.’

‘Jongens moeten zich niet als beesten gedragen. Daar heb ik een hekel aan.’ Hij steekt een hand uit om Monica overeind te helpen. De hand is zwart van de kettingsmeer. ‘Ik ben Josti, van de negende etage van die andere flat. Ik ben fietsenmaker.’

Monica twijfelt geen moment en pakt de zwarte hand.

‘Ik ben Monica van de dertiende etage. En u moet me dat echt leren, hoe u dat deed met die arm en zo. U leek wel een soort superman, zo snel als dat ging.’

‘Ik was ooit in het leger. Lang geleden. In een ander leven,’ zegt de man. ‘Nu ben ik hier. Fietsenmaker. En jouw fiets is stuk.’ Hij zet haar fiets tegen de muur en wijst naar het gebogen voorwiel. ‘Ik zal de spaken voor je rechtmaken. Kom morgen hierheen of naar mijn flat. Je weet wel. Honderd meter achter deze flat. Nummer 912. Dan is je fiets klaar.’

Hij wacht niet op een reactie van Monica, maar mompelt iets wat klinkt als een groet voor hij zijn kelderbox weer binnenstapt. Met een zachte klik sluit hij de deur, Monica alleen achterlatend in de gang. Ze hoort hem nog even rommelen. Dan wordt het stil.

Monica kijkt van de gesloten deur de gang in en weer terug naar de richting van haar eigen kelderbox. Daar hoeft ze nu zonder fiets niet meer heen, realiseert ze zich. Ze weet niet goed wat ze moet doen. Behalve de val op de grond, die haar knieën vies heeft gemaakt, mankeert ze niets. Alleen een zere plek op haar voorhoofd waar ze de neus van die Stevo raakte. Ze grijnst even. Die

zal haar voorlopig niet vergeten. Met zijn zielige armpje.

Ze besluit naar huis te gaan en loopt de keldergang uit.
Het zonlicht tegemoet.